

**СВОЄРІДНІСТЬ ПОЕЗІЇ ВАСИЛЯ КОЖЕЛЯНКА
В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ
ПОСТМОДЕРНОЇ ПОЕЗІЇ****Антоніна АНІСТРАТЕНКО,**ВДНЗ України «Буковинський державний
медичний університет», Чернівці (Україна)
oigrak@bsmu.edu.ua**THE PECULIARITY OF VASYL KOZHELYANKA'S POETRY
IN THE CONTEXT OF CONTEMPORARY UKRAINIAN
POSTMODERN POETRY****Antonina ANISTRATENKO,**Higher State Educational Establishment of Ukraine
«Bukovinian State Medical University», Chernivtsi (Ukraine)
Researcher ID : S-7158-2016; ORCID ID 0000-0003-1984-4441

Анистратенко А. Своєобразие поэзии Василий Кожелянко в контексте современной украинской поэзии пост-модерна. Целью исследования является изучение, упорядочение и популяризация поэтического наследия Василия Кожелянко, углубить представление о его собственном вкладе в современную литературу. **Актуальность** исследования заключается в заполнении информационно-критического литературного пространства вокруг текстов Василия Кожелянко, который до сих пор содержит минимум качественных исследований, отзывов, рецензий. **Методы.** Постепенно хронологический анализ поэтических книг Кожелянко и его публикаций в периодической печати помогает оценить авторскую идею эволюции концепции, не затрагивая автохтонного мира, созданного писателем. **Выводы.** Важным выводом исследования является также преодоление мифа о «двух Кожелянко»: Кожелянко-поэта и Кожелянко-прозаика. Поэзия не является ступенью к прозе, а другой формой воплощения авторского замысла.

Ключевые слова: современная поэзия, В. Кожелянко, хронологический анализ, современная концепция, основы сюжета, сравнительный анализ.

Вступ. Коли говоримо про Василя Кожелянко, в уяві переважної частини читачів постає чорна (чи ювілейна біла) книжка – «Дефіляда». Культовий прозаїк сучасної української літератури, песимістичний гуморист, за фахом – журналіст, творець «альтернативної історії» на теренах української літератури. Нехай, ще пригадаємо «Третє поле» - пригодницький роман, побудований на історичних фактах про культуру Трипілля.

Василь Кожелянко починав свій літературний шлях із поезії. Це може видатись банальним, проте ні краплі звичайного ви не знайдете у житті й творчості письменника. І поезії його такі, яких тоді не писав ніхто, такі, яких тепер ніхто не напише, такі, якими захоплювались тямущі люди тоді, такі, які залюбки читають сьогодні, сподіваюсь, і завтра читатимуть.

Короткий огляд чотирьох збірок В. Кожелянко дозволить читачеві поглянути на творчу спадщину відомого буковинського письменника, журналіста, драматурга. І, що найприкметніше, дати відповідь на запитання: «Як ці всі персонажі та іпостасі співіснують в одному чоловікові»¹.

«Терновий іній», 1994 рік.

Ця поетична книжка «стала дебютом В. Кожелянко поета. Важливо, що означення «перша» містить лише сему номера з ряду, і аж ніяк не означає «ранньої поезії». По-перше, Кожелянкові на час виходу збірки було 37 років, автор уже працював у газеті «Час» і був відомим у краї (та й в Україні) журналістом. По-друге, поезії Василя Кожелянко свідомі, довершені, особливі

(модерні, з присмаком постмодерну й неоромантизму), з яскравим авторським стильовим забарвленням. Прикметно також, що невеличка книжка молодого письменника без світового імені не залишилась поза увагою критиків. Зокрема, в газеті «Буковина» та в журналі «Слово і час» вийшли два полемічних відгуки. Полеміка есеї-рецензій полягає у двоякості реценсії текстів автора «Тернового інею». У першій статті «І знову хочеться жити...» Т. Севернюк пророкує появу великого письменника в українській літературі, тому «знову хочеться жити»². Значний вияв майстерності критика – побудувати есей із хитросплетіння цитат з книги автора. Практично це зробила Т. Севернюк, не забуваючи «підгодувати» текст власними консервативними уявленнями про справжню поезію. І найкрасномовніше те, що і пані Тамара знайшла у поезіях В. Кожелянко не лише «словесне каміння», а й величезну кількість того «що у байдужість вмерзнути не дасть»³, хоча, зрозуміло, з думками поета «можна було не погоджуватись, сперечатися, ними можна обурюватися»⁴. Насправді обурюватися важко, бо «бешкетує» В. Кожелянко дуже вміло, не набридаючи цим читачеві й не висмоктуючи позитивних емоцій, не загачуючи рядки автобіографічним негативом, лише трохи сумуючи, автор згоден «яблуком падати до чужих ніг»⁵. Після цього все ще не зникло бажання жити, що й вирізняє В. Кожелянко з-посеред більшості сучасних поетів.

Коли в хаті пахне яблуками,
коли є що читати, -

¹ Cit. from the speech of the publisher Petr Matskevich at the memorial event of Vasyl Koshelanko memory, which took place on October 1, 2008.

² Severnyuk T. «... I zнову khochet'sya zhyty» ["... And I want to live again"], *Bukovyna* [The Bukovyna], 1994, 2 lypnya, P. 2.

³ Ibid.

⁴ Ibid.

⁵ Kozhelyanko V. *Ternovyj iniy* [Thorns frost], Kyiv: Ukrayins'kyj pys'mennyk, 1994, P. 68

хай дощ іде цілий день⁶.

Отже, разом робимо невелику ремарку: крім цілого оберемка пухнастих котів з різною вдачею, у поезіях В. Кожелянка можна назбирати кілька кілограмів яблук (що виростили з яблуневого цвіту, яким квітує його проза). І повернімося до полеміки рецензентів.

У другій статті, Ю. Бедрик наполягає на тому, що В. Кожелянка творить у «саяві песимізму»⁷, «хоча цікава загалом метаморфоза»: Кожелянків песимізм теж оригінальне явище: «В контексті всезагальної безнадії ще залишається крихта місця для мілітарного духу у війні з вітряками»⁸. Доведеться й мені поборотись з вітряками Ю. Бедрика, які пересипають з пустого в порожнє. Дух боротьби і протесту вигулькує у Кожелянкових текстах, раптово змінюючи медитативні, елегійні настрої, почасти шокуючи цими змінами читача. Отже, про зневіру і песимізм не йдеться. Така характеристика взагалі не має категоріального значення, тобто песимізм – це якість людини, а не поезії. Поезія, приміром, може бути трагічною чи комічною, може мати елегійний або саркастичний характер, але вбивати смак до життя в читачів поезія просто не має права. Тоді говоримо не про творчість, а про злочинність. З почуттям гумору у В. Кожелянка все гаразд: «нарешті / дочекалась Україна / своєї рідної символіки / має / поживтілу флору / і синювату фауну»⁹. Трагічного в текстах В. Кожелянка немає, натомість є «брудні помії будня», «Тут поряд і гедоністичний кіч, / І снобом з неба писані полотна»¹⁰.

Для адекватного сприйняття «Тернового інею», зовсім необов'язково порівнювати тексти Кожелянка з сонетами Антонича, Зерова, Драй-Хмари та ін., як це робить Бедрик. Тим паче, що поет загадково посміхався, чуючи такі рефлексії. Насамперед потрібно чітко зрозуміти дві речі: Василь Кожелянко хронологічно належить до вісімдесятників (і цей контекст має незаперечне значення), та обов'язково треба прочитати авторську передмову до книжки, що й пропоную.

З передмови видно, що тексти збірки добре продумані й опрацьовані. Навіть пізніше автор наголошував, що ніколи не скидав до купи тексти, навіть у поезії, це недоречно і для прози. Кожен відчуттєвий чи постмодерний вірш повинен зайняти окреме, йому відведене, місце в поетичній книжці. Це визначальний аспект поезії В. Кожелянка: як у бальних танцях – кожна імпровізація повинна бути природною та належно продуманою. «...Я усвідомлюю, що автор, який здатен покроково прослідкувати шлях до втілення мети, – явище досить рідкісне. Як правило, ідеї виникають хаотично, схожим способом їх виконують і забувають... Я часто подумки уявляю, яку цікаву річ міг би написати будь-який літератор, якби захотів, тобто якби він міг у деталях, крок за кроком прослідкувати ті процеси, внаслідок яких будь-який твір прибрав би завершеності»¹¹. В нашому випадку якісно вибудована стіна Василя Кожелянка чітко підходить у проект будинку української літератури, як бачимо,

відчутно додає будові міцності, адже робота виконується за ескізом.

Вісімдесятник Василь Кожелянко, найперше, хронологічно. Тому, що, фактично, він залишився літературним контекстуальним самітником. Назвати сучасників, які суттєво вплинули на Кожелянка-поета досить важко. А у 80-ті – 90-ті рр. В. Кожелянко ріс на світовій та класичній українській літературі.

Серед сучасників-поетів, як розповідав В. Кожелянко, він читав і поважав Р. Скибу, Ю. Андруховича, О. Ірванця, С. Пантюка, читав також І. Бондаря-Терещенка, С. Поваляєву. Цей список друзів, сучасників, чікими текстами цікавився Василь Кожелянко, можна продовжити. Але що цікаво, чи усі названі письменники належать до покоління 90-х років ХХ ст.? Про Кожелянка, як постать в літературі, можна говорити, як про дев'яностика, бо переважна кількість текстів побачила світ саме в цих роках. Але, наразі, йдеться про «Терновий іній». На цю збірку має вплив постмодерний акцент, характерний для вісімдесятників у поєднанні з дещо екзальтованим настроєм зламу століття. Тут дійсно правий Ю. Бедрик: замість загадкового «куди?» поети нині «...підносять на щит мазохістичне «звідки?»... це... антизапитання є моментом магістральним, який поєднує майже все покоління, що прийшло до української поезії після Бу-Ба-Бу»¹². Відторгнення «совкової свідомості», разом з поглядом в історичне минуле та проектуванням майбутнього у трьох варіантах: найгіршому (втрата національного світосприйняття, розчинення у слов'янському світі), найкраще (відродження, надбання «трьох незалежностей») та індиферентне (Я мав над чим замислитись, а поїзд / гнав собі далі й колеса / як дурні вибивались / одне й те саме, одне й те саме...¹³) складають світоглядне підґрунтя для творчості кінця минулого століття.

Попри різні прийоми відтворення тексту, порівнювати деякі тексти В. Кожелянка та Ю. Андруховича можна, не ризикуючи перетворити цю ідею на літературознавчий кіч. Приміром, двадцятий (XX) «Лист в Україну»: «...у твоїх безоднях, кохана Мекко, до якої вбогі плазують плазом. Але ти від нас тепер так далеко, що стає маразмом "навіки разом"!» споріднений з Кожелянковим тритихом «Діти застою»: «Ми васали синьйора Абсурда / нас шмагають багрові дощі / хтось невидимий сипле отруту / у потрісканий келих душі / хтось незримий на наших дорогах / розставляє порожні серця / хтось у наше хардрокове небо / забиває кривий дискоцвях»¹⁴.

Ще глибше простежується спорідненість фактичного вираження авторського «Я» у Василя Кожелянка та Олександра Ірванця (що, найперше, пояснюється одним часом, спорідненістю умов, контексту співмірного існування у хронотопі обох авторів): В. Кожелянко пише: «...Та в світі порваних панчіх і аур / серед сумних Кінг-Конгів та Ізаур / замотують в самотність, наче в коц»¹⁵,

⁶ Kozhelyanko V. *Semybarvnyy kin'* [Seven-colored horse], Chernivtsi, vyd. spilka «Chas», 1995, P. 35.

⁷ Bedryk YU. «U syayvi pesymizmu» [In the light of pessimism], *Slovo i Chas [The Word and the Time]*, 1994, N. 8, P. 71.

⁸ Ibid, P. 71.

⁹ Kozhelyanko V. *Semybarvnyy kin'* [Seven-colored horse]..., Op. cit., P. 23.

¹⁰ Kozhelyanko V. *Ternovyj iniy* [Thorns frost]..., Op. cit., P. 12.

¹¹ Po E. A. *Mistifikatsiya: Novelly, Povest', Esse* [The Mystification: Novels. The Story. Essay], Moskva, Izdatel'stvo AST, 2004, P. 350.

¹² Bedryk YU. *U syayvi pesymizmu* [In the light of pessimism]..., Op. cit., P. 71.

¹³ Andrukhovych Yu., Irvanets' O., Neborak V. *Bu-Ba-Bu: vybrani tvory* [Bu-Ba-Bu: Selected Works], L'viv, «Piramida», 2007, 392 p.

¹⁴ Kozhelyanko V. *Ternovyj iniy* [Thorns frost]..., Op. cit., P. 39.

¹⁵ Ibid., P. 11.

а О. Ірванець, наче відповідає: «Де б ти хто б ти коли б ти яким би ти досі не був / Возлюби розлюби а за тим возлюби його заново / Цей народ що оплакава не раз / і Джен Ейр і рабину Ізауру/ А про Мотрю і про Катерину нараз / прочитав і забув...»¹⁶.

Обидва письменники у власній картині світу отожднюють Україну з півднем, коханням, покинутим раєм і т. і. Саме невідповідність бажаного і дійсного викликає сум, розчарованість. Тут не йдеться про песимізм чи декадентські настрої, а навпаки – про боротьбу, лікування недоліків, шляхом їх викриття і висміювання (О. І.) та конкретизування проблеми (В. К.).

Якщо Ірванець близький Кожелянкові, скажімо, «ідеологічно», то Роман Скиба, далекий і незнайомий Роман Скиба, молодий, нерівний характером, дебютант з книжкою «Мене назвуть листопадом», пізніше легендарний «той, хто живе в телефонній буді», близький Василеві Кожелянку відчужено та частково у виразальних засобах (текстуально). Якась незбагнена нить існує між поетами. Справа не в образах, формі чи змісті, а у враженні, яке справляє поезія обох, нехай рецептивний аналіз не є таким певним і науковим.

2. «Білий і рудий», 1994 рік.

Того ж року, що й «Терновий іній», у серії «Потенційний геній», започаткованій асоціацією «Гранослов», вийшла поетична збірка Василя Кожелянка «Білий і рудий». За незначними винятками, у книзі не повторюються тексти з «Тернового інею». Але ідеї прогресують приблизно у тому ж напрямку, тобто у двох: зовнішньому («Відроджене розстріляння») та внутрішньому («Двійка з геометрії»).

Для справжнього розуміння безпрецедентності «Білого і рудого» треба окреслити контекст збірки, тобто поговорити трохи про «компанію» (Василь Кожелянко, Сергій Пантюк та Володимир Сердюк) та «компанію» (книжки серії «Потенційний геній», і не тільки). Попереджую, що заплутане речення, що пропонується нижче, означає не корупцію книгодрукування, а тісний зв'язок письменницького середовища (принаймні, в моїй інтерпретації).

Того ж 1994 року у Чернівцях, у рамках серії «Потенційний геній» вийшла книжка В. Кожелянка «Білий і рудий» за редакцією В. Є. Сердюка, того ж 1994 року у Чернівцях, в рамках серії «Потенційний геній» вийшла книжка С. Пантюка «Тінь Аріяни» за редакцією В. Є. Сердюка, того ж 1994 року... у Сторожинецькій друкарні вийшла прозова книжка В. Сердюка «Вороття «Немає» (літконсультант В. Кожелянко).

«Лічності присутності грому», вірш С. Пантюка - це присвята Василеві Кожелянку. Вірш трохи дещо втихомирює і роззброює войовничого й безпосереднього С. Пантюка та чутливого й романтичного В. Кожелянка Володимир Сердюк (нагадує – говоримо про творчість). У книжці «Вороття «Немає» Сердюк ставить питання: «Бог сильніший за мене?» й протягом тексту відповідає. Серед красномовних відповідей: «Мабуть. Бо тільки в нього вистачить милосердя припинити цю

маячню, водночас не наповнивши душі розчаруванням, тільки він зможе відвернути невідворотне»¹⁷. Але філософський спокій Сердюка (в якому ховається найлихвісніше бунтарство) зовсім не діє на поетів. «Це кльово – вмерти за націю, / Лише де її віднайти?!»¹⁸. Так апелює до серця й розуму людей С. Пантюк. В. Кожелянко відповідає йому в прийнятному тоні: «...так / ми живемо / в бетонних рідше цегляних / шпаківнях / цвірінкаємо радо / на суржику / із солов'їних та дроздових пісень / з доброю домашкою /воронячого діалекту...»¹⁹.

Так говорить В. Кожелянко у вірші «Шпаки непелітні». Вже на рівні першого прочитання тексту стає помітним глибший, детальніший підхід Василя Кожелянка до відображення, ніж у його колег. Підтвердженням цьому вважаю відхід від винятково власних переживань, культивування особистих почуттів і вражень. В. К. поступово позбувається законсервованості в собі, позираючи, хоч і через призму особіного світосприйняття у зовнішній світ. Дещо Кожелянкове у цьому є: елегантна суміш східної філософії (я=світ, світ=я) та генетичної європейськості (творчий метод). Наприклад, «Революціонери» - алюзійний триптих про «нові часи», які приходять не на зміну «старим», а нашаровуються на «кам'яну мумію» ще-не-вмерлих «тих». Що прикметно, «нові часи / наспіх збиті із дошок», але «по них гуляє протяг оптимізму»²⁰. Це ще один, спійманий раніше, характерний момент Кожелянкових текстів.

У книжці «Білий і рудий» є невелика поема з дванадцяти віршів. На ній варто акцентувати увагу. «Довга дорога в думках» - доволі химерна річ. Протягом тексту з ліричним героєм зустрічається пророк Мохамед, Ісус Христос, «сором'язливі серби», «Петро у Римі», «ікона Богородиці», Байда Вишневецький... Всі вони чимось пов'язані. «Нікому ви тут не потрібні...» - майже на початку (вірш 1) попереджає автор. Тому що «християнство / народжується тоді / коли / на хресті розпинають / немовля... іслам / народжується тоді / коли / каменують немовля / за те що воно / з'явилося на світ / без паранджі і чалми». Так само, хоч «пророк Мохамед / відрізав шматок свого плаща / аби не розбудити / сплячу на ньому кішку...», непотрібний, адже всі вони – шкідливі, а «якщо ні / то зайві»²¹. А на завершення – класична медитація: «...дуже довга дорога в думках / небо все більше і нижче пустеля все безкінечніша / а між ними / маленька людина / Я / бездошч'я безводдя безсліззя / яка довга дорога в думках...»²².

Загалом у книзі багато спроб неоавангардового письма, але поезії ці сприймаються дещо інакше, ніж, можливо, на це сподівався автор. Нехай тексти Василя Кожелянка на етапі «Білого і рудого» нагадують кольорові вітражі, але крізь них видно до болю знайомі думки, реалії, події та враження, вони розуміються, сприймаються на рівні підсвідомого, з часом осідаючи у світі свідомого.

«Семибарвний кінь» або Таємничість переходу, 1995 рік.

«Нерозумними барвами» починається хронологіч-

¹⁶ Irvanets O. Lyubit'! Virshi z tr'okh knykh ta z-za nykh [Love it! Poems in three books and out of them], Kyiv, Krytyka, 2003, P. 35.

¹⁷ Serdyuk V. Vorottya «Nemaye» [The Gate "No"], literaturnyy konsultant Kozhelyanko, Storozhynets', 1994, P. 56.

¹⁸ Pantyuk S. Tin' Ariyani [The Ariana's Shadow], Chernivtsi, Asotsiatsiya «Hranoslov» (b-ka «Potentsynny heniy»), 1994, P. 18–19.

¹⁹ Kozhelyanko V. Bilyj i rudyj [White and red], Chernivtsi, Asotsiatsiya «Hranoslov» (b-ka «Potentsynny heniy»), 1994, P. 10.

²⁰ Ibid., P. 54.

²¹ Kozhelyanko V. "Dovha doroha v dumakh" [A Long Way in Thoughts], Bukovyns'kyj zhurnal [Bukovinian Journal], 1994, ch. 3–4, P. 8–16.

²² Kozhelyanko V. Bilyj i rudyj [White and red], Op. cit., P. 51.

но третя збірка поезій В. Кожелянка «Семибарвний кінь», яка вийшла у Чернівцях в серії «Бібліотека газети Час». Попередні книжки повторюють коронні ідеї «Двійки з геометрії», але самі вірші під цією назвою – інші. Важливим і оновленим елементом цих текстів є оформлене ставлення до рівняння *Україна=Європа*, але саме у світоглядному та ціннісному значенні, без недоумкуватого гупання у двері ЄС.

І все ж, на ґрунті внутрішніх протиріч ростуть непересічні особистості та навіть генії. Генії в первозданному, відокремленому вигляді: «...але бути поетом без джинсів / це прісно і нудно / особливо у центрі Європи / в старих Чернівцях»²³.

Думка, що людина живе у світі речей, на які впливає, які впливають на неї у безперервному коловороті Часу й Простору, така притаманна пізньому модернізму, звичайно, почасти відкидалася спробами відмежувати існування Духу від життя Тіла.

Кожелянко-поет говорить про світ речей та людей досить маніфестично. А Кожелянко-прозаїк не тільки скаже, а й доведе «Логікою речей» (книга оповідань і новел) істинність твердження. Така трансформація служить підтвердженням того, що не автор пішов до прози, полишивши вірші, змінивши орієнтири, а проза прийшла до нього, передусім новими сюжетами, які потребували методу прозового тексту.

У романах В. К. «Котигорошко», «дефілядних» творах зустрічаються «образи з минулого» - чорне і зелене (парфуми, кольори одягу коханої героїні) тощо. Ці образи кольорів, описів, відчуттів з'являються не привидами, а значущими деталями, які мають стійке значення, готові ескізи для сюжетного використання, їх можна приймати як схему розгортання пристрасті головного героя роману «Котигорошко». Безперечно, Кожелянко-романіст виріс з Кожелянка-поета, при цьому не перестаючи бути поетом. Навіть сказавши про зречення від віршів публічно, Василь Кожелянко згодом так само публічно повернувся з новою книгою поезій «Як учив Кожелянко-цзи», повернувши одночасно і увагу читачів з критиками, і свій старенький поетичний світ.

Висновки. Розглянувши поетичних книжки нещодавно згаслого письменника Василя Кожелянка (1957 - 2008) ми не лише розширили горизонти його творчості, а й прослідкували загальні тенденції та еволюцію Кожелянка-поета. Дослідження збагачує корпус критико-аналітичних текстів, присвячених творчій спадщині письменника, яка потребує уваги й ретельного вивчення, упорядкування для видання вибраних творів.

Розумне популяризування поетичного доробку Василя Кожелянка має на меті привернути увагу читачів та літературознавців до його постаті. На жаль, досі найменше уваги приділялося вивченню поетичної спадщини Кожелянка та його публіцистиці й есеїстиці, драматичним творам. Подолати цю прогалину в сучасному літературознавстві покликане наше дослідження.

Принцип контекстуального обрамлення дозволяє цілісно й правдиво визначити місце Василя Кожелянка у сучасному літпроцесі України, спроектувати естетичні смаки автора на його власний літературний продукт, тобто дати відпоідь на питання: «Чому сама так писав В. Кожелянко?».

Текстовий та емпіричний аналіз дають первинне уявлення про техніку й художні засоби Кожелянкового вірша, а, доведена на прикладах, ідейна та символічна (подекуди й тематична) спорідненість поезії з прозою проливає світло на творчий шлях В. Кожелянка й буде містком до вичення прозового доробку автора.

Anistratenko A. The peculiarity of Vasyl Kozhelyanka's poetry in the context of contemporary ukrainian postmodern poetry. The purpose of the study is to analyze, organize and popularize the poetic heritage of Vasyl Koshelanko, to compare his creative method and his own poetry with the familiar post-modern writers in contemporary Ukrainian literature. Contextual research is a new approach to studying the work of the author, which allows to make wide descriptions and notice the writer among his contemporaries in the light of the day, to follow the trends and factors of the influence, to know the secret of its success or the causes of failure, in contrast to the literary portrait.

The novelty of the study is regulated with the information-critical literary space around the texts of Vasyl Koshelyanko, which is still poor in contextual research and reviews. In particular, it concerns the creativity of V. Koshelyanko, his journalistic reports and drama items, though a general analysis of the writer's prose heritage have to be done.

Methods. The gradual chronological analysis of the 4 books of poetry by V. Koshelanko and his publications in the periodical press helps to elaborate the author's idea and its evolution towards the main concept of his creativity, does not violate the autochthon world created by the writer. **Conclusions.** An important conclusion of the study is the overcoming the myth of "two Koshelyankos": Koshelyanko-poet and Koshelyanko-prose writer. Poetry is not a step towards prose writing and not a parallel creative world, but another form for the embodiment of the author's plan.

Key words: modern poetry, V. Kosheljanko, chronological analysis, new-modern concept, plot basis, comparative study.

Аністратенко Антоніна – кандидат філологічних наук, доцент кафедри суспільних наук та українознавства ВДНЗ «Буковинський державний медичний університет». Коло наукових інтересів: сучасний арт-процес в Україні та країнах Західної Європи, викладання української мови як іноземної. Автор близько 100 наукових праць, статей, розвідок, у тому числі 3 монографії, 1 навчальний посібник.

Anistratenko Antonina – PhD, Associate Professor of the Department of Social Sciences and Ukrainian Studies, Higher State Educational Establishment of Ukraine «Bukovinian State Medical University». Research interests: modern art process in Ukraine and Europe. Is an author of 100 scientific publications including 3 monographs, 1 manual.

Received: 19.02.2018

Advance Access Published: March, 2018

© A. Anistratenko, 2018

²³ Kozhelyanko V. *Semybarvnyy kin'* [Seven-colored horse], Op. cit., P. 28.